

forekommer mig at føre bort fra Maalet i Stedet for hen til Maalet, derfor er der ingen Modsigelse mellem, hvad jeg har lovet, og hvad jeg i dette Dieblik vil. Hvis jeg mente, at den Bei, som han antydede, førte til Maalet, gik jeg med, men det gør jeg ikke, og jeg skal klart nævne de Midler, jeg anser for stridende mod den Opgave, jeg har stillet mig. Hvis jeg mente, at den Løsning, han antydede, var en virkelig stærk Front mod Provisoriet, saa stemte jeg med ham, men jeg opfatter det som et Slag i Luften, der lader Provisoriet staa ved Magt, i Stedet for at gøre ved det, hvad der skal gøres, for at Provisoriet for Fremtiden kan blive en Saga blot. Gaa vi den Bei, det erede Medlem anviste, betyder det, at vi brotlægge Fremtiden med nye Provisorer. Gaa vi den Bei, jeg antydede og henviste til, er det i alt Fald min Opfattelse, at vi formindste Udsigten til nye Provisorer. Det, det gjælder om for os, er ikke det, som Forhandlingerne i disse Dage have dreiet sig saa meget om, hvor vidt En eller Anden en Gang i Fortiden har gjort sig skyldig i en eller anden Modsigelse i, hvad han har udtalt fra det ene Aar til det andet, eller Sligt. Det forekommer mig at være Lapperier, som Intet betyder. Det, det kommer an paa, er, at vi gøre, hvad vi i dette Dieblik skulle gøre, for at Fremtiden kan blive saaledes, som vi ønske, den skulde være, og er der Nogen af os, der virkelig har gjort sig skyldig i Modsigelse i Fortiden, saa ere vi jo alle Menneſter. Hvis vi komme til Erkjendelse af, at det var galt, hvad vi gjorde i Fortiden, skulle vi selvfølgelig ikke i en tom Opfattelse af Konsekvens gøre Feilen om igjen, men vi skulle netop handle i Modsigelse med os selv for at komme i Overensstemmelse med den Opgave, vi skulle løse. Derfor er det mig den ligegyldigste Ting af Verden, om man kunde paavise hundrede Modsigelser hos mig i Fortiden. Kommer jeg til Erkjendelse af, at det var galt, hvad jeg den Gang gjorde, saa gør jeg det ikke om igjen nu. Det forekommer mig at være det eneste praktiske Synspunkt, der kan være Tale om. Naar jeg har taget det Standpunkt, som jeg har taget her, er det, fordi jeg vel veed, at en Afgjørelse her i Thinget er en Høiesteretsdom, over hvilken man ikke kan komme. Naar Folkethinget en Gang har forkastet den foreliggende provisoriske Lov, er den forkastet, og lige saa lidt som man anden Gang forelægger Høiesteret en Sag til Afgjørelse, naar Retten en Gang har talt, forelægger man Folkethinget denne Sag til Afgjørelse igjen, naar det en Gang har udtalt sit Votum derom. Jeg gaar med til, hvad Flertallet

har foreslaaet, fordi jeg mener, at det er den naturligeste, den konsekventeste og den i praktisk og politisk Henseende frugtbarste Fremgangsmaade, der i dette Dieblik kan være Tale om. Det forekommer mig ikke, at der er nogensomhelst Tilfredsstillelse i at sige Nei og atter Nei, hver Gang en Ting kommer frem, naar dette Nei i Virkeligheden ikke betyder Andet, end at man udslyder det virkelige, det faktiskste Nei, det, der sætter en Bom for, at noget Lignende i Fremtiden kan træde frem. Naar jeg derfor gaar med til Overgangen til 2den Behandling, er det, fordi jeg tror, at der derigjennem bliver givet os en Chance, som ad den anden Bei absolut er afstaaen, en Chance for, at vi i det praktiske Liv kunne komme paa en virkelig grundlovmæssig konstitutionel Grund, og det er det, vi skulle arbejde hen til. Jeg mener, det er en Misforstaaelse og Fordreielse, naar man mener, at det at føre os ind paa en konstitutionel Grund kun betyder det Samme, som at gaa paa Akkord med Provisorerne. Jeg vil sige, at selv med det nuværende Ministerium, overfor hvilket jeg selvfølgelig ikke har store Forventninger om, at det kan lykkes, men skulde det lykkes selv med dette Ministerium, at vi ud fra det foreliggende Lovforslag eller andre kom til et Grundlag, der virkelig giver konstitutionel Garanti for Fremtiden, saa er der naaet Noget, vi skulle naae, og som vi skulle arbejde henimod, selv om det for hver Enkelt af os, der er Deltager i den politiske Kamp, skulde være at bide i det sure Æble, at det skete lige overfor Mænd, hvis politiske Fortid man ikke mener at kunne have nogen Respekt for. Min Opfattelse er den, at i samme Dieblik, som vi have konstitutionel Grund under Fødderne for Fremtiden, i samme Dieblik har Ministeriet lidt det Nederlag, som vi ønske, det skal lide. Derfor gaar jeg med til Alt, hvad der efter min Formening kan bidrage til en praktisk Løsning af Sagen, og holder mig saa meget som muligt borte fra Alt, hvad der kun forekommer mig at være formalistisk Spindelvær, i hvilket vi kun være os saa meget ind, at vi hverken vide ud eller ind, frem eller tilbage. Det vide erede Medlemmer godt, at selv om vi i dette Dieblik forkaste for anden Gang det Provisorium, som en Gang er forkastet, saa lever dette Provisorium alligevel sit Liv. Det er en formel Opræden, der er ikke mere reel praktisk Politit i Forkastelsen end den, som erede Medlemmer ville tilkjende Flertallets Opfattelse af Sagen. Er det En formalistisk, er det Andet ogsaa formalistisk. Derfor siger jeg, det er slet ikke det, det kommer an paa, men det kommer kun an paa,